

ساکھ

غیبور بخاری

اکھدے شہراج بے کسی دے خوف کول طاری نہ کر
ہنجھ میڈیں پپلیں اُتے کھڑتے عزاداری نہ کر
پہلی واری آپے دل کول ایہو آکھیا ہے میں
ترس کھابے درد سانول دی طرفداری نہ کر
میں سمجھداں سب محبت دے تقاضے سانولا
توں مسیکوں پاگل سمجھتے یار فنکاری نہ کر
عشق دی معراج تے پُچھن دانسخہ ہے ایہو
یار توں محشر تلک گھئی شے کڈایں پیاری نہ کر
ایہ نہ تھیوے مروخپاں تیڈی جدائی توں کڈایں
ایستلی وی میں کنوں غیور بے زاری نہ کر

غیور بخاری

سآكھ

(سرايكي شعري مجموعہ)

غیور بخاری

اشاعتی ادارہ

فریڈ فورم بہاول پور

Mob:0333-3850085

سارے حق شاعر دے ہتھ ہتھیکڑے ہن

کتاب داناں	:	ساکھ
شاعر	:	غیور بخاری
ایڈیشن	:	پہلا
سن اشاعت	:	جون 2018
پانہہ پبلی	:	سلیمان خان غزلانی، حفیظ خان غزلانی
	:	رانا عامر شہزاد، ملک عبداللطیف مسٹری
بائسڈر	:	ناصر ظہیر، پرائی غلہ منڈی اردو بازار
	:	شائین مارکیٹ، ملتان
چھاپہ خانہ	:	جویریہ پرنٹنگ پریس پبل شوالہ، ملتان
مُل	:	500 روپے

انتساب

محبت کرنؑ والى سنگت دے ناں

کل دی ٲالھ ءِ قصہ حضرت آدمؑ دا
سکتی بھوتیں تے انسان توں پہلے وسدا ہا

- 9 -1 (پیش لفظ)
- 13 -2 جڈاں توڑیں ایس زمانے دیوچ ایہ ظلم نفرت عناد راہسی
- 15 -3 اکھ دے شہراج بے کسی دے خوف کول طاری نہ کر
- 17 -4 کھئی ایس من اچ جان توں پہلے و سداہا
- 19 -5 اپنے سر توں رات دے سائے کول ڈھلدا ڈیکھسوں
- 21 -6 کھئی آکھی وستی ہووے ہا
- 24 -7 نکھر دیں بخش کہیں جیرھی نشانی روگ بن گئی ء
- 25 -8 عشق دا انت کھئی ڈسیندا نتیں
- 27 -9 پیار تہیڈا جیکوں جیوٹن دیاں سزائیں ڈیندے
- 29 -10 جگ دے لوکاں کول جیرھا شخص ایانا لگدے
- 31 -11 تنیں آنوٹا ہا
- 33 -12 کافیاں گاؤن والے کتھ ان؟
- 35 -13 ساڈے گھراگو اڑتے ہوندی ہئی ہک چال پڑائی یاد آندے
- 37 -14 پنڈھ پیاردا اوکھا ہے پُتل میں توں نہ تھیسے
- 39 -15 ڈیکھ نہ حال حقیر میاں جی
- 41 -16 خوشیاں میلے اوندے نانویں لکھتے گئے
- 43 -17 اللہ ستیاں!
- 45 -18 جیرھا دل اچ وانگ دُعا ہے، آخر کیا ہے؟
- 47 -19 تہیڈے ہاجھوں کٹیے سے جو کشالے یاد نتیں رکھنٹے

- 49 20۔ دل کنوں چاٹ کے اوڈور کرینداویندے
- 51 21۔ عید کارڈ
- 54 22۔ ایس سال سیالے وچ تیڈی وت مونجھ سیٹی تھی گئی ۽
- 55 23۔ اکھیاں دے خواب فارسیل
- 57 24۔ پڑتے دولی دول وچا وے سنگت اہدی پتی ۽
- 59 25۔ ہک سوال ایس ذہن دیوچ دلر با آیاودے
- 61 26۔ درد جیلے دھمال پاتی ہے
- 63 27۔ سوال
- 64 28۔ کوئی تاں اتجھی مسیت ہووے
- 65 29۔ ہجروچ روز دے جانی جگارے کون کر سگدے؟
- 67 30۔ میں کنوں وعدہ نہ گھن سرکار میں تاں آوٹے
- 68 31۔ ساری دنیادی ملامت میکوں نہیں ہرگز قبول
- 69 32۔ توں نہ آسیں تاں کیویں مونجھ دامو کھا تھلیسی
- 71 33۔ نوال رواج
- 72 34۔ بے وسی
- 73 35۔ کسب ہے یا عطا ہے سُدھ کانتی
- 75 36۔ اواساں توں ہولے ہولے بے خبر تھینداوڈے
- 77 37۔ شکوہ کانتی پرتوں سانول ڈھیر کریندا پیاہتیں
- 79 38۔ نکلی جنڈ ہے جان کول رودھے نہ ڈے
- 81 39۔ محبت
- 84 40۔ اوندی چنڑی چمکی میل دیوچ جیندی ویل جہان ہکیندا گئے

- 85 41- دلِ داکئی حال اونکوں آپ میں ڈیساں کائناں
- 87 42- دھرتی چایا جشن منیسوں، انشاء اللہ
- 89 43- حال پچھ نہ جو کیویں وقت نبھیندا رہ گیاں
- 91 44- نال کاوڑ دے الیند میں خیر ہے؟
- 93 45- اوندی الفت دا اکھیں وچ جے کج پانواں نہ ہا
- 95 46- ارداس
- 97 47- اسان واسی بھڑ تھئے شہریں دے جیرھے نسلیں نال تباہ تھی گئے
- 99 48- تانگھ
- 100 49- ایہ گلہ نئیں یاد پیا تیکوں ڈیوینداں سانولا
- 101 50- پہلے ظلم و ستم دے ساہیں ایس سرکوں سولی تے دھرٹا پوندے
- 103 51- دوستاں نے دوستی داکئی صلہ کیا ڈیوٹے
- 104 52- یوم مزدور
- 105 53- سو جھل دھرتی واس دے نال
- 107 54- درد کرنہ شمارتوں وی میاں
- 109 55- بلھے شاہ دی نگری
- 111 56- جیویں جو سانول گلاب دا پھل مجبتیں دی مثال رہ گئے
- 113 57- دل جو بھولا ہے کیا بھلا آکھاں
- 115 58- جناب واعظ
- 117 59- جے محبت کول اول نبھاسگدا
- 119 60- تیکوں میڈی قسم ہک دفعہ آپیا
- 120 61- مونجھ

- 121 -62 دل میڈے ہا جھ کوئی گالھ سوچیندا کانتی
- 123 -63 عشق دی ابتداء ڈکھیجے ہا
- 125 -64 حاجی صاحب
- 126 -65 پوہ دی چاندٹی
- 127 -66 عشق دے ایتبار کوں میلا نہ کر
- 129 -67 گئی خبرنی میکوں اونکوں کیا تھی گئے جیویں سانول الیہدے ڈسانواں کیویں
- 131 -68 روہی تھل ساڈے کیتے جند جان ہے
- 133 -69 توں جو آنتیں سگیا گو پامونجھا کھرے
- 135 -70 دل ہے مونجھاتے بہوں بے زار ہتیں
- 137 -71 گو تم بدھ دے نانویں
- 139 -72 میں کنوں ڈس جدا او کیوں تھیسے؟
- 141 -73 پچھ نہ میں کولہوں میڈی ذات دے او کھے ویلے
- 143 -74 ملاقات
- 145 -75 تیکوں ملن کولہوں یار پہلے میڈے طرفدار ہاسے کانتاں
- 147 -76 اونکوں اپنا سفر نظر دہا
- 149 -77 ہے جیندے ہتھیں داسیل چانن اول سوہنی ہستی کوں ڈیکھتا ہے
- 151 -78 چتاوٹی
- 152 -79 عمید
- 153 -80 چڈاں او اپنا لطیف مکھڑا بننا حسین و جمیل ٹر دے
- 155 -81 جھمر
- 157 -82 اسال فقیر لوک ہتیں

ساکھ

ساکھ اول اعتماد، بھروسے داناں ہے جیرھا ”کوئج“ جھنیں محبوب پکھی کول عطا تھئے۔ سخی سروردی نگری پھیر اپاؤن والے زواریں دی زیارت دے بعد میں اپنی کتاب داناں ”ساکھ“ رکھیا۔ ”ساکھ“ میڈی حیاتی دا چوتھا پورہیا ہے۔ جیندے وچ میڈی حیاتی دے ڈھیر سارے رنگ شامل ہن۔ میں حیاتی دے اوکھے پینڈے زندگی دی بے وسی تے بے چسی رت اچ گزاریں۔ ایہ او رت ہے جیندے وچ میڈے اندر دے فنکار میکوں جیون دا حوصلہ ڈتے۔ میں اول حوصلے نال فنی فکری طور تے شاید کئی وڈا ادبی شہکار تال سامنے ٹنٹیں گھن آسگیا البتہ حیاتی دے کجھ فکری پہلو محفوظ ضرور کیتن۔ میں ہمیشہ وانگوں ہک واری ایں حقیقت دا اول اقرار کرینداں جو ایہ سارا فیض میڈے بابا سئیں سید احمد حسن پڑسوز بخاری دی دعاداہے جو میں کہیں اتجھے کرب وچ بتلائیں تھیا جیندی وجہ توں میڈے تخلیق کار کول کئی نقصان پچھا۔ حیاتی دے اوکھے لانگھے بھانویں جو میڈے مَن دی دنیا کول مسیندے رہ گن ولا وی میڈے اندر دافنکار زندگی دی ستگری دے باوجود ہر روز نویں روپ اچ نکھرتے سامنے آئے۔ شعوری طور تے شعر آکھن والے دوست خود کول شاعر آکھدے ہوں لیکن میں کڈا ایں شاعر ہووون دا دعویٰ نہیں کیتا۔ بے سچ پچھد و تال میکوں حالی ایہ وی سدھ کوئی جو شاعری کیا ہندی ہے۔ میں جیرھا کجھ لکھداں اونکوں محبت کرن والے احباب شاعری سمجھن، حالانکہ او میڈی حیاتی دے تجربات تے مشاہدات ہن۔ جنھاں کول میں لفظیں دی سوہنی چینی پواتے رکھ ڈینداں۔

ایہ لفظ میڈی زندگی ہن، میں ایہ سمجھاں راتیں کوں جگا ریں دی سو بھنال عطا تھیون
 والے ایہ خواب (لفظ) میڈیاں اکھیں دی امانت ہن۔ میڈیاں نمراں اکھیں وچ نسرٹ والے ایہ
 خواب میڈی حیاتی دا اوپور ہیا ہن جیرھے میں کئی کئی راتیں جاگ کے کٹھے کیتن۔ اپٹیاں اکھیں
 دی ندر انھاں خوابیں توں قربان کیتی ہے۔ میڈے چہرے اُتے اکھیں بیٹھ نسرٹ والے ایہ کالے
 حلقے وی انھاں جگا ریں دی نشانی ہن، جیرھے ”ساکھ“ دی تکمیل سانگے میں روہی، تھل، دامان
 اچ کٹھیند ارہ گیاں اتے اچ انھاں خوابیں کوں جگا ریں دی جاگ لا کے، تعبیر دا چولا پوا کے،
 ”ساکھ“ دی صورت اچ تہاڈے حوالے پیا کرینداں۔

میڈیاں پہلیاں ترائے کتاباں ”غذاب خوابیں دے نال ہوندن“، ”سُر دھرتی دی
 ویل“ تے ”گجھ آلا سانولا“ موضوعاتی اعتبار نال اپٹی اپٹی جاہ تے منفر دہن۔ جنھاں دے بارے
 تفصیلی طور تے میں انھاں کتاباں دے پیش لفظ وچ ڈس چکیاں۔ ”ساکھ“ میڈی چوتھی کتاب ہے
 جیندے وچ میڈی شاعری میڈی حیاتی نال گندھیے ہوئے انھاں لمحات دی آب پیتی ہے جیرھے
 میں کلہیے دے پڑتے مونجھ جہیں سنگتاٹی نال جھم کھیڈ دیں ہوئیں گوارین اتے اول جھمردے پڑ
 کوں میں ”ساکھ“ داناں ڈتے۔ ”مونجھ“ جھیں محبوب ہستی دا اعتراف میں ایں گالہوں کیتے جو میں
 ہک دھرتی نال عشق کرن والا بندہ ہاں اتے دھرتی دا عشق میڈے خمیر وچ شامل ہے جینں میڈا
 ساتھ ہمیش ڈیوٹے۔ بیشک روزگار اتے دھرتی دا ڈکھ محبت جہیں لافانی موضوع توں ودھ کے ہے
 پر محبت ہک حقیقت ہے اتے ایں حقیقت دا انکار وی ممکن کوئی ایں سانگے میڈی ایں کتاب وچ
 موجود شاعری اول انسان دے کھرے جذبات ہن جیرھاں دھرتی دے درد نال اپٹی مٹدی ہستی دا
 کرب محسوس پیا کریندے۔

سرائیکی ادب وچ تخلیق تھیون والی اجوکی شاعری ہمیشاں وانگوں بے مشال ہے۔
 جدید سرائیکی شاعری روایت دے گنر نال جدت دا چولا پاتے جو ان تھیندی پئی ہے۔ اتے

ایں ڈونگھے سفروچ میڈے رقیباں دی تندیروی طویل ہے۔ میں اپنے رقیباں دی موجودگی وچ ایہ گالھ فخرنال آکھ سگداں جو میں جدید سرائیکی شاعری دے عروج دے دور وچ ساہ پیا گھنداں۔ ایں بے مثال دور وچ میکوں ایں گالھ دی بے پناہ خوشی ہے جو میں سرائیکی ادب نال محبت کرن والے قاری کوں ”ساکھ“ دی شکل وچ شاعری دی چوتھی سوکھڑی پیش پیا کرینداں۔ ساکھ ہک ادبی شہکار نہ سہی پر اٹے اچ لوٹ دے برابر سرائیکی ادب وچ ودھارے دا سبب ضرور بنسی۔ ادبی شہکار ایں سانگے نہی آکھن چاہندا کیوں جو میں کہیں ادبی گروپ بندی دا حصہ کوئی اتے ایں گالھ دا میکوں چنگی طرحا نویں ادراک ہے جو اچو کے تجھ سرائیکی مہاندریں دی فکر قریبی سنگت دی طرفداری ڈھیر کریندی ہے۔ ساکھ کہیں تنگ نظر سرائیکی ادیب دے کم دی شے کوئی کیوں جو ایں کتاب وچ شامل میڈی شاعری راہ مارو مہاندریں دی مکاں نئیں، بلکہ محبت کرن والے بلند قامت سو جھوائیں دا سو جھلا ہے۔

منافقیں کوں صد اقسیم دا امین میں کیویں آکھ سگداں
کتھائیں کرینہہ دا گمنا بوٹا گلاب ہووے تال گالھ ٹورو

غیور بخاری

جعفری ٹاؤن، گلی نمبر 12، بہاول پور

Mob:0300-9681200

عشق غیور آجکھا مذہب ہے
جیرھا کہیں دین کول منیندا نتیں

جڈال توڑیں ایس زمانے دیوچ ایہ ظلم، نفرت، عناد راہسی
او توڑیں دھرتی تے میڈ اسانول عذاب راہسی فساد راہسی

امن دا پیغام صوفیاء دی زبان وچ جیلے عام تھلوسی
نویں نسل کوں کہیں وی فتنے تے نہ کوئی اعتقاد راہسی

اساں ایس دنیا دے بے زباناں کوں اتجھا پیغام ڈے تے ویسوں
جیرھا غلاماں کوں زندگی ڈے کے زندگی توڑیں یاد راہسی

اساں اول سمجھ دی مثال بیسے جنیں ہر اندھارے کوں ختم کرٹے
اساڈا دنیا تے ناں ہمیشہ اساں فقیریں دے بعد راہسی

اساڈیاں گالہیں اساڈے شعریں دے نال دھرتی تے زندہ راہن
تے ساڈی ہر فکر سچے لوکاں دے دل دے اندر آباد راہی

اساں ہتیں سچ دے سفیر سانول اساڈا انجہام سخر وئی
اساڈا دشمن ہمیشہ ناکام بے سمل نامراد راہی

بھانویں جو کر بل توں روہی توڑیں اساڈا ہجرت نصیب ہووے
حشر توڑیں ساڈا ول وی ویڑھا غسیور آباد و شاد راہی

اکھدے شہراج بے کسی دے خوف کوں طاری نہ کر
ہنچھ میڈیں پپلیں اُتے کھڑتے عزاداری نہ کر

پہسلی واری آپنے دل کوں ایہو آکھیا ہے میں
ترس کھا بے درد سانول دی طرفداری نہ کر

میں سمجھداں سب محبت دے تقاضے سانولا
توں مسی کوں پاگل سمجھتے یار فنکاری نہ کر

پیاریوچ پیتاں پرائیاں نہ جگا وے ڈھولٹا
رُل گیاں دے نال سوہٹا ایڈی غمخواری نہ کر

عشق دی معراج تے پُچھن دا نسخہ ہے ایہو
یار توں محشر تلک کھتی شے کڈاہیں پیاری نہ کر

مَن گھدا جو میں تیڈے معیار تے پورا نہی
اپٹا لہجہ نال میڈے توں تاں بازاری نہ کر

پہلے وی تیڈی محبت دے زخم تھوڑے تاں نتیں
اتنا کافی ہے میڈی توں ڈھیر دلداری نہ کر

بے وفادے سامنے ونج تے وسر گیا ہتیں میکوں
اے میڈا دل توں تاں میڈے نال غداری نہ کر

ایہ نہ تھیوے سرو نچاں تیڈی جدائی توں کڈاہیں
ایتلی وی میں کنوں غسیور بے زاری نہ کر

سُکھئی ایس مَن اِچ جان توں پہلے وَسدا ہا
دِل اِچ سُکھئی اَرمان توں پہلے وَسدا ہا

کل دی ڳالھ ءِ قصہ حضرت آدمؑ دا
سُکھئی بھوئیں تے انسان توں پہلے وَسدا ہا

ایہ نیناں دا محل مُنارا چند جیویں
خوابیں دے گُستان توں پہلے وَسدا ہا

بھڑ تھئے شہر دی بربادی دا حال نہ پُچھ
ایہ تہیڈے فرمان توں پہلے وَسدا ہا

بُکھے شاہِ تُوں کُئی پُچھ ڈیوے ہا سا کوں
عشق کتھاں عرفان توں پہلے وِسا ہا

روہی، تھل، دامان دا وسبہ گودا ستیں
بس تیڈے احسان توں پہلے وِسا ہا

ایہا ڳالھ غیور سمجھ وچ نتیں آندی
کیا کُئی اتھ رحمان توں پہلے وِسا ہا

اپنے سرتوں رات دے سائے کوں ڈھلدا ڈیکھسوں
بے کسو ہن حال اپنے کوں بدلا ڈیکھسوں

جیرھا سک گتے بے رتے موسم دی پسلی جھانٹوں
آس دے اول وٹن کوں ہن دھرتی تے پھلدا ڈیکھسوں

کل جیرھے فرعون ساڈیاں جھوپڑیاں ساڑین و دیاں
اوندے ہرست ماڑ ہر بنگلے کوں جلد اڈیکھسوں

ہن یقینا جاگسن ایس دھرتی دے زندہ ضمیر
موتی مٹی تہذیب دے ڈیوے کوں پلدا ڈیکھسوں

آتے ونڈتے جتیں ساڈی قوم دیوچ سو جھلا
ہنٹاں اوں سمجھ کوں ایں بھونیں توں نکلا ڈیکھسوں

مک تے راہسی بے وسی دی ایہ ڈکھاری شام ہنٹاں
بے وفاواں دے یکیں وعدیں کوں پلدا ڈیکھسوں

جاگ پئے ہن و ت میڈی دھرتی دے کجھ غیور لوک
ہنٹاں ساں مٹدی نسل کوں و ت سنبھلا ڈیکھسوں

سُکتی اے سمجھی وستی ہووے ہا

جتھ شہر دا شور نہ آوے ہا
جتھ ڈُکھ دا چور نہ آوے ہا
جتھ پیار دا گیت گوتے ہا
جتھ سر سنگیت سُنیجے ہا
جتھ دولی دول وچاوے ہا
جتھ سنگت جھممر لاوے ہا
جتھ میل محبتاں ہوون ہا
جتھ سچیاں سنگتاں ہوون ہا

جتھ نور اسور دے ویلے کوں
کھئی سچ دی بانگ سٹاوے ہا
یا پیر فرید دی کافی کوں
کھئی یار پٹھانے خاں وانگوں
کہیں درد دے راگ اچ گاوے ہا
اول راگ دی ٹوتے سنگت وی
بہہ من دی میل کوں دھووے ہا
کھئی اچھی وستی ہووے ہا
کھئی اچھی وستی ہووے ہا

جتھ مونجھ دی دھوڑ نہ ہووے ہا
جتھ کاوڑ کوڑ نہ ہووے ہا
جتھ ہسر انسان آلاوے ہا
اندر دے روگ پڑساوے ہا
جتھ پیت پیار دے رنگیں کوں

ہر کسی اپنے بوچھن تے
کھڑ سیپ دے نال سجاوے ہا
نفرت دے روگپ مُکاوے ہا
جتھ ہسرا نالان محبت دے
ہر ہک احساس کوں سمجھے ہا
اول پیار دی اول اچ لاتھے ہوتے
ڈُکھ پیکھی واس کوں سمجھے ہا
جتھ موجھ دی میلی مہندی کوں
کوئی کہیں دے سوہنے ہتھاں تے
نہ لاوے ہا ، نہ لووے ہا
سُختی آجھی وستی ہووے ہا
سُختی آجھی وستی ہووے ہا

نکھر دیں بخش گئیں جی رہی نشانی روگِ بٹ بگتی ہے
محبت ہک کہانی ہئی روحانی روگِ بٹ بگتی ہے
میڈے سروج چٹی چاندی کول اوڈیکھتے کھل پتے
میکیوں آکھیس تیڈے کیتے جوانی روگِ بٹ بگتی ہے

عشق دا انت کُتئی ڈُ سیندا نتئیں
ساکوں منزل تے کُتئی پُچھیندا نتئیں

مسیکوں کافی ہے ڈُ کھ حیاتی دا
میں میڈے نال یاری لیندا نتئیں

بے وفائی کرتے میں کنوں پُچھدے
کیوں میڈے نال توں لیندا نتئیں؟

ہنہنِ محبت دے پُھل کتابیں وچ
کیا وجہ ہے جو کُتئی رکھیندا نتئیں؟

جیندیاں کئی وار کالاں آندیاں ہن
اچ او مسیج وی ہک بھجیندا نتیں

اوندے ڈُکھ دا کراں دوا کیویں
جیرٹھا اندر دا حال ڈیندا نتیں

ایہ محبت ضمیر دا سچ ہے
ایں سانگے ہر کوئی کریندا نتیں

عشق غسیورا تبجھا مذہب ہے
جیرٹھا کہیں دین کوں منیندا نتیں

پیار تیڈا جیکوں جیون دیاں سزائیں ڈیندے
تیکوں ہر روز اوہو شخص دعائیں ڈیندے

اپنے ست ماڑکنوں لہہ کے توں ڈیکھیں سانول
کون ہے جیرہا تیڈے درتے صدائیں ڈیندے

کھتی ڈساوے ایہ میڈے من دی بھارت کیا ہے
کھتی روہیلا ہے میکوں روتے ندائیں ڈیندے

او جڈاں میڈے تخیل دے چمن وچ آندے
من دے موسم کول بہاریں دیاں ردائیں ڈیندے

میں وفاداری دے رستے کوں نی چھوڑیا اچ تہیں
او وفابدلے میکوں بھانویں جفائیں ڈیندے

کون ہے جیرہا ساں مویاں کوں مارٹن کیتے
حُسن کوں اتجھیاں خطرناک ادا تیں ڈیندے؟

ہجر دے درد وی غسیور مکیسے آخر
عشق دے روگ جیرہا زورے مسائیں ڈیندے

جگ دے لوکاں کوں جیرہا شخص ایانا لگدے
اوہو دنیا توں میکوں ڈھیر سیانا لگدے

سچ آلاواں تاں میڈے دل کوں سکون آویندے
دار دے نال میڈا گاڈھا پُرانا لگدے

ہک نگاہ نال جیرہا میڈی حیاتی لٹ گئے
اوشکل کولہوں کیویں بھولا نماٹا لگدے

میڈی دھرتی تے عجب مونجھ دا موسم آگئے
جیکوں ڈیکھو چا اوہو مونجھ اٹھماٹا لگدے

جیکوں اگو اٹن میڈی وستی دا چڑی کے آئیں توں
تیڈا لیڈر میکوں فرعون دا کاٹا لگدے

کہیں زمانے دی خوشی پیرنی پاتا آج تہیں
ایہ میڈا دل کہیں مفلس دا ٹکاٹا لگدے

جینیں ڈیہاڑے دی تیڈے نال محبت تھئی اے
عشق غیور میکوں ہر دا سراٹا لگدے

تتیں آوٹنا ہا

(ستیں سعید خاوردے نال)

متاں بھل گیا ہو ویں وعدے کوں
دل اہدے یاد ڈیوا چھوڑاں
ایں سال تاں تتیں ایں ساوٹن وچ
ساڈی جھوک تے پھیرا پاوٹنا ہا
تتیں آوٹنا ہا

ایں سال تاں تتیں ایہ آکھیا ہا
اساں شہر ڈیرا اور چلٹاں ہے
جتھ جُل تے وِسریاں یاداں کوں
اساں ہنجوں نال جگاوٹنا ہا
تتیں آوٹنا ہا

اساں روہی ٹوبھے پھرنے ہن
جتھ پیر فرید دی کافی کون
ساکوں بھگت فقیر دے سردیوچ
آ موہن ☆ ستیں سُنواوٹا ہا
تتیں آوٹا ہا

اساں من دریا تے چوڈی دی
ہک چاندنی رات گزاری ہی
جتھ گزریے سال دا حال اساں
ہک پے توڑیں پہچاوٹا ہا
تتیں آوٹا ہا

☆ فقیر بھگت
☆ موہن بھگت

کافیاں گاؤں والے کتھ ان؟

گیت سٹاؤں والے کتھ ان؟

اساں اچڑئیے رُل مویاں دے

درد ونداؤں والے کتھ ان؟

چارے پاسوں چُپ تھی گئی ء

یار آلاؤں والے کتھ ان؟

چنن پیر دے میلے اُتے

جھسراں پاؤں والے کتھ ان؟

دل دی دھرکُن کیوں رُک گئی ۽
دل اچ راہوڻ والے کتھ ان؟

دھرتی دا رنگ پیلا تھی گئے
مونجھ ونجاوڻ والے کتھ ان؟

روہی، تھسل، دامان دے لوکو
سچ آواوڻ والے کتھ ان؟

مونجھے مونجھے نین نظر دن
من کوں بھساوڻ والے کتھ ان؟

پُچھ ڈیوو غسیور اسا کوں
پیار نبھساوڻ والے کتھ ان؟

ساڈے گھرا گواڑتے ہوندی ہتی ہک چال پرائی یاد آندے
جیندی چھاں تے پہہ سُنڈے ہا سے اساں رام کہائی یاد آندے

پوہ پالے رات سیا لے دی جڈاں مینہہ آتا ک ہلیندا ہا
ساڈیاں کر دیاں بھر دیاں ساہیں توں ہا تر مدا پائی یاد آندے

جڈاں روزی کان میکوں بابے کیتا او پرے دیس روانہ ہا
کھڑی روندی ہتی ایس ویڑھے وچ ہک کوچ نمائی یاد آندے

ساڈی کھوتی تے ہتی ہک پیر جیکوں مٹی بگھ دی ڈین نگل گیتی
اونکوں دل دا حال سٹیندا ہسم میڈی ہتی سنگتاٹی یاد آندے

میں مصردی ہک شہزادی ہم او اچٹے وقت دایوسف ہا
اونکوں شاید وانگ زلیخادے میں نہ ہم بھائی یاد آندے

اوندیاں اکھیں صاف ڈسیندیاں ہن اوندے دل اچ درد دیراھے
اوندے اندر عشق سمندر دی ہئی خلو سمائی یاد آندے

اونکوں یاد وی نتیں جیندے کل تتیں میں چم چم تے پیر دھویندی ہم
اورزق دے روگ اچ رُل گیاھے اوندی ہم نو کرائی یاد آندے

اونگڑیاں ریت دے گھر تیڈے ساڈے ذہن تے اچ وی نقش کھرن
ساکوں نکلے لا دیاں کھیڈاں وچ تیڈے اراجہ رائی یاد آندے

اساں پہلی وار غسیور جڈاں اونکوں مل تے نکھڑن پے ہا سے
ساڈی کھل کوں چاتے بھج گئی ہئی اوندی مونجھ سیائی یاد آندے

پندھ پیار دا اوکھا ہے پنل میں توں نہ تھیسے
طے عشق دی منزل دا ایہ تھسل میں توں نہ تھیسے

میں تیڈی محبت کوں وی چھوڑیا ہے خداتے
مستلہ کوئی تقدیر حاصل میں توں نہ تھیسے

فرعون دی خوشنودی کیتے کوڑ آلاواں
ایں تیڈی نصیحت تے عمل میں توں نہ تھیسے

او خواب جیرھا تیڈے کیتے شیش محل ھے
تعمیر ایہو شیش محل میں توں نہ تھیسے

ہر شعر میڈا دھرتی دے رُل مویاں دے نا نویں
تعریف کڈا نہیں سُرخ کجبل میں توں نہ تھیسے

میں لفظ دی توقیر داقائل ہاں ایں سانگے
لفظیں دے وپاری دی نقل میں توں نہ تھیسے

غسیور میڈی سوچ توں او ودھتے حسین ء
اول چندر دے ٹکڑے تے غزل میں توں نہ تھیسے

ڈیکھ نہ حال حقیرمیاں جی
اساں لوک فقیرمیاں جی

منیڈے وعظتوں تھک پئے ہسے
بس کر ہنٹی تقریر میاں جی

عشق دارتہ توں کیا چائیں
عشق تاں ساڈا پیر میاں جی

سمجھ اُبھرن دا خواب ڈٹھسا ہے
کیا ڈیسیں تعبیر میاں جی؟

حُسن کتاب کوں پڑھدیں پڑھدیں
تھی گئے نیناں نیر میاں جی

عشق دے عین دا کیا مطلب ہے؟
کر ایندی تفسیر میاں جی

خاک تھی غیور حیات
واہ ساڈی تقدیر میاں جی

سارے رشتے بھول بھلا نویں لکھتے گتے

(ستیں امان اللہ ارشد دے نال)

خوشیاں میلے اوندے نانویں لکھتے گتے
ساڈے کیتے گہیڑ گلا نویں لکھتے گتے

اوندارستہ ول وی اج تسیں نتیں چھوڑیا
اساں پاگل جگ تے بھانویں لکھتے گتے

سچ تاں ایہ ہے ساڈا جگ تے تھتی نہ ہا
سارے رشتے بھول بھلا نویں لکھتے گتے

تیڈے کول نہ فرق ہا غیرتے اپنے دا
افت نفرت ڈوہیں سانویں لکھتے گئے

غربت، ہجرت، ذلت بن تقدیر گئی
کیجھے بھوگپ ساڈے نانویں لکھتے گئے

بجھدے نال جو ساڈا ازلی گانڈھا ہا
اساں وی غیور کڑانویں لکھتے گئے

اللہ ستیاں

توں لاریب اتے بے عیب ہتیں
نہ کئی تیڈا بھلین بھرا ہے
نہ کئی تیڈا پیوتے ماء ہے
ول وی لوک ان تیڈے کیتے
دھرتی اتے گھر بنویندن
ہک ہک گھرتے لکھاں لیندن
پراوں گھسروچ اللہ ستیاں
تیڈی مرضی مننن والا
ہک انسان وی کاسینی ہوندا

میڈا سوہٹا اللہ ستیاں
انج وی ہسروستی و سبے وچ
تیڈے کیتے کئی کئی گھرہن
پر جنھاں دے دل وچ وسدیں
اوانسان اونویں بے گھرہن

آخر کیا ہے؟

(مخدوم شہباز شاہ ہاشمی ستیں دے ناں)

جیرھا دلِ اِچ وانگ دعا ہے، آخر کیا ہے؟
وَل وی اکھتوں دور جدا ہے، آخر کیا ہے؟

آخر حُسنِ ستمگر ظالم کیوں ہوندا ہے؟
ایہ کوئی اوندی خاص ادا ہے؟ آخر کیا ہے؟

ڈُکس ہاں تیڈی الفت کھئی آزمائش ہے؟
یا کھئی ساڈا جرم خطا ہے، آخر کیا ہے؟

اِج تاں مُرشد راز اِستی کھولیں ہا
عشق عطا ہے، عشق سزا ہے، آخر کیا ہے؟

اوندے وعدے ہن بے انت حیاتی دے
لوک اکھیندن انت فنا ہے، آخر کیا ہے؟

توں آہیں تھئی درد دا دارو ہووے ہا
میکوں لگدے درد دوا ہے، آخر کیا ہے؟

عالم عاقل ڈس ہاں ہسر پروانے دی
شمع توں کیوں جان فدا ہے؟ آخر کیا ہے؟

او میڈی کہیں گلہ دی ولدی نی ڈیندا
ایہ انداز وی شرم حیا ہے، آخر کیا ہے؟

جیندے ناں غسیور حیاتی لا چھوڑی
ول وی او ہو یار خفا ہے، آخر کیا ہے؟

تیڈے ہاجھوں کٹیے سے جو کسالے یادنتیں رکھنے
اساں مونجھساں دے ہن کوجھے حوالے یادنتیں رکھنے

اساں دردیں دیاں پوشاکاں بدن تے پاوٹیاں کاسنی
اساں ماضی دے ہن میلے دوشالے یادنتیں رکھنے

تیڈی چاہت دی مستی دانشہ لہہ گئے ساڈے سرتوں
نشیلے نین او مے دے پیالے یادنتیں رکھنے

تیڈے برہوں دی بجاہ دیوچ ایہ سڑتے فیصلہ کیتے
اساں ہن ہجر دے ساڑوہنالے یادنتیں رکھنے

تیڈی سِک دے تھلاں والے سفر ہُن یاد نہ آسن
تیڈی قسمِ اسال پیراں دے چھالے یادنتیں رکھنٹے

تیڈی چاہت دا کھتی موسم کڈاہیں آنوٹا کاسنی
تیڈی سِک دے ہنالے تے سیالے یادنتیں رکھنٹے

تیکوں غسیور بھل تے ہُن اساکوں جیوٹے جگپ تے
حوالے ہجر دے سارے کمال اے یادنتیں رکھنٹے

دل کنوں چاٹن کے او دور کریندا ویندے
کلہیں جیوٹن تے وی مجبور کریندا ویندے

جتنا احساس کریندا ہا کڈا ایں میڈا
آتنا ہن درد کنوں چور کریندا ویندے

موجھ میں نال کریندی ہے غزل دی سنگت
روگ تھیڈا میکوں مہجور کریندا ویندے

دل نہ آکھیں جو میڈی جان ڈسایا تیں تیں
عشق تھیڈا میکوں مشہور کریندا ویندے

میں تیڈے لاڈ جو ہر روز منینداں کھل تے
پیار میڈ اتیکوں مغرور کریندا ویندے

حُسن دا جام جیرہا روز پلیندیں میکوں
ایہ میڈے من کوں وی مخمور کریندا ویندے

میں ایہو سوچ کے سرکار الیندا کانتی
ٹھیک ہو سے جیویں غیور کریندا ویندے

عمید کارڈ

ایہ ڈھیر پرائی گالھ تاں نتیں
جڈاں عمید دا چندر نظر دایا
کجھ سنگتی ساڈی جھوک اُتے
تھی کٹھے تے ٹر آندے ہن
ساڈی جھوک تے سب رل پھندے ہن
او خوش تھی جھمراں پاون ہا
کھیل کھیل تے عمید مناون ہا
کجھ سنگتی دُور دے اوی ہن
جیرھے عمید تے کارڈ بھجیندے ہن
کجھ خط لکھ تے آویندے ہن
پر وقت گزردیں دیر نتیں تھتی

اسال و ہندی نیں وچ رل گتے ہیں
 اسال وقت دے نال بدل گتے ہیں
 اسال انٹرنیٹ دی دنیا وچ
 ایں گم تھئے ہتیں بے شم تھئے ہتیں
 ساکوں ریتاں رسماں یاد وی نتیں
 ساکوں وعدے قسماں یاد وی نتیں
 ہن سکرٹ میں عید مبارک دے
 ساکوں عید تے میسج ملدے ہن
 نہ سنگت ہن لنگھ آندی ہے
 نہ عید تے خط کئی لکھدا ہے
 نہ کارڈ بھیجیندے کئی ساکوں
 اینویں لگدا ہے جو ویلھے دی
 کہیں ڈھل دی شام اچ ڈھل گتے ہتیں
 اسال وقت دے نال بدل گتے ہتیں
 ایں گالھ دا تھئے احساس جڈاں

ساکوں یاد آتے ساڈی ڈاک دیوچ
 ہک اتجھا کارڈ وی ہوندا ہا
 جیرھاسک دے سوہنے لفظاں وچ
 گھتی کر تحریر بھجیندا ہا
 ”جند“، ”جان“ جھیں لفظ لکھیندا ہا
 بھانویں سارا کارڈ پھرولوں ہا
 اوندنا یار نشاں نہ ملدا ہا
 اوندنا کہیں جاہ ناں نہ ملدا ہا
 اوں شخص کوں گھتی وچ آکھے ہا
 اسال انج وی عید دے موقعے تے
 تیکوں پہہ کے یاد کریندے ہستیں
 تیڈے کارڈ دی تانگھ رکھیندے ہستیں

ایس سال سیا لے وچ تیڈی وت مونجھ سیاٹی تھی گئی ء
تیڈے نہ آنوٹ دا ستیں سُن کے ایہ پگھر و پاٹی تھی گئی ء
ایس بے چینی دے عالم وچ کل شام جو گزریاں شہر کنوں
میکوں پالے آ احساس ڈیو اتے تیڈی شال پڑاٹی تھی گئی ء

اکھیاں دے خواب فارسیل
ہنخجھ دے گلاب فارسیل

تھک پیاں ایندے مزاج توں
دل ھے جناب فارسیل

خوشیاں دی رت ھے جیونے
ڈکھ دے نصاب فارسیل

سارے گناہیں نال ہن
سارے ثواب فارسیل

تا نگھی نمائے نین تے
سک دے عذاب فارسیل

موجھساں سمیت درد دی
میلی کتاب فارسیل

غیور کیجھا دور ہے
تھی گن حجاب فارسیل

پڑتے دولی دول وچا وے سنگت اہدی پتی ء
بھگت فقیر آ کافی گا وے سنگت اہدی پتی ء

پیرو رائے یاردے گھر ڈو حبا گا گھدی ویندوں
جیندا دل ہے رلدا آ وے سنگت اہدی پتی ء

کھتی تاں ساکوں وانگ ”جیمین“، ”مخلص ستیں“ دیاں نظماں
روہی دیوچ آ سٹوا وے سنگت اہدی پتی ء

صدیاں توں جو چھیری آندوں رول آنادے جھیرے
ہر کھتی سینے وچ دفنا وے سنگت اہدی پتی ء

متاں دھرتی واس اساڈے تھیون ویہسرویلے
ہُن نہ کہیں کوں کُئی آزماوے سنگت اہدی پتیء

کیا تھی گیا ہے کئی سالیں توں چار چوفیروں چُپء
کُئی تاں اساڈے نال الاوے سنگت اہدی پتیء

ساڈا پندھ نہ کاٹا تھیوے ونج غت یورکوں آکھو
آندے جیکر دیر نہ لاوے سنگت اہدی پتیء

☆ فقیر ابھگت

☆ رحمیل روہیلا

☆ جہانگیر مخلص

ہک سوال ایس ذہن دیوچ دلربا آیا ودے
وال کیوں دل دے ایس شیشے وچ ڈسا آیا ودے

احتراماً میں تیڈی وستی دیوچ آندا نمہی
ایہ نہ آکھن لوک دیوانہ ولا آیا ودے

خیرھے سنگدل دا میں توں حال کیوں پچھدا کھڑیں
ہک دفعہ آکھیاتاں ہم جو ہاؤئے ہا آیا ودے

بعد مدت کہیں دا بہسرہ ڈیکھتے احساس تھئے
کہیں دے رُوپ اچ یار دھرتی تے خدا آیا ودے

توں اکھیند میں جو حیاتی قیدھے لیکن میاں
ساکوں تاں ایس قید اندروی مسزا آیاودے

دل کریندے میں اوندے پیریں کوں ونج تے چم گھناں
جھیراھے ول وی میڈے گھر بے وفا آیاودے

تیڈے ایس لہجے دی تلخی توں میکوں لگدے غسیور
تیڈے میڈے درمیان اچ کھئی پیا آیاودے

درد جیلے دھمال پاتی ہے
موجھ متھڑے تے تیک لاتی ہے

خواب اکھ دی اُچارِ وستی وچ
ڈُکھ دی تعبیر آ سُنجاتی ہے

عشق پاجھوں ایہ زندگی ساری
بے سروت ہے بے براتی ہے

شیت ڈُکھ بارے آکھیا ہاگو تم
”ڈُکھ“ ہی انسان دی حیاتی ہے

میڈے حالات پڑھ کے کیوں روندیں
ایہ میڈا ڈُکھ نی میڈا ذاتی ہے

اوندا جیون حرام تھی گیا ہے
دل جڈاں کہیں کتھسائیں لاتی ہے

توں گواہی ڈے ریت روہی دی
چاندنی چندردی حیاتی ہے

میکوں لیلیں دا حال تہوں بھاندے
یار محبنوں میڈا جماعتی ہے

عشق غسیور حفظ ہے میکوں
بھانویں ایہ راز کائناتی ہے

”سوال“

توں تاں پتھر دیوچ وی کیرے کوں
میں سُنیا ہے جو رزق ڈیندا ہسیں
رزق روزی دے ایس وندارے وچ
کوئی تفسریق نی تیڈے سامہیں
کوئی مومن تے بھانویں ہے کافر
تیڈے کیتے سبھے برابر ہن
پر میکوں بے نیاز مولا ڈس
سیت میڈے داسیپ جاں سیتی
میڈے پالیں دا رزق کن کیتی؟

کوئی تاں اےجھی مسیت ہووے

کوئی تاں اےجھی مسیت ہووے
جتمھاں کے فرقے دی کالی کاتی
تے لوکیں دے من گھڑت مسالک
اتے مذاہب دی بُو نہ آوے
جتمھاں کوئی کہیں کوں نہ ستاوے
جتمھاں کے انسان اپٹے رب نال پہہ الاوے
کوئی تاں اےجھی مسیت ہووے

بہر وچ روز دے جانی جگارے کون کر سگدے؟
تیڈے دیدار دے پاجھوں گزارے کون کر سگدے؟

اینویں الزام کمزوریں تے کیوں لیندیں میڈا سانول
ایہ پینڈے عشق دی منزل دے سارے کون کر سگدے؟

اساں تاں زندگی اپنی تیڈی الفت توں ھے گھولی
تیڈے سانگے ایہو جتنی خسارے کون کر سگدے؟

ایہ ممکن نہیں تیکوں سانول اساں جیندیں بھلا چھوڑوں
تیڈے جگ تے بھلا جیندیں و سارے کون کر سگدے؟

کوئی کندھ پاروں پا جھاتی ہلیندے پاند چُنسری دا
خبر کاتنی ساکوں اتجھے اشارے کون کر سگدے؟

تیکوں ڈیکھن دی سک تھیوے تاں دل کوں پہہ تے سمجھیندوں
بھلا کوہ طور تے تیڈے نظارے کون کر سگدے؟

میڈے وچ حوصلہ کاتنی جو میں دیوار آڈیواں
تیڈے ویڑھے دے ڈس بابا ونڈارے کون کر سگدے؟

تیڈے اسمان تے گھرھے تے میں دھرتی داہاں واسی
ڈسادر یادے ڈوں کٹھے کنارے کون کر سگدے؟

تیکوں غسیور جے ساڈی حیاتی لوڑھے گھن ونج
تیڈے کولہوں ایہ ساہ اپٹے پیارے کون کر سگدے؟

میں کنوں وعدہ نہ گھن سرکار میں تاں آونے
کر میڈیاں گاہیں اُتے اتبار میں تاں آونے

زندگی جیکر وفا کیتی تاں میڈیاں سانولا
ول تیڈیاں جھوکاں اُتے ہوار میں تاں آونے

تیڈی ہے مرضی ملیں یا نہ ملیں میکوں سچن
تیڈے شہراچ زندگی بھریار میں تاں آونے

میں نہیں ملنا توں اونکوں آکھ ڈے ایہ آکھ ڈے
کر ودا لوکیں کوں لکھ انکار میں تاں آونے

عشق دی معراج تے میں پچ گیا غسیور ہاں
راہ اُتے توں پھل وچھایا خار میں تاں آونے

قطعہ

ساری دنیا دی ملامت میکوں نتیں ہر گز قبول
ایہ وی نتیں اہدا جو توں چُپ چاپ آمیڈے کئے
میں نہی رانجھسا جو جو گئی بٹن کراہیں آنواں ملن
جے میکوں ملٹے تیکوں تاں آپ آمیڈے کئے

توں نہ آسیں تاں کیویں مونجھ دا موکھا تھیںسی
درد ظالم ہے تیڈے ہجرتوں چوکھا تھیںسی

سر دی بازی میں تیڈے حکم تے لاتی ہامی
نہ خبر ہتی جو تیڈی ذات توں دوکھا تھیںسی

ہنٹ اوںکوں روز مناوٹ دی ضرورت کانتی
میں اوںکوں روز منیاں تاں او اوکھا تھیںسی

سُن وفا عہدِ محبت کوں بھلاوٹ والا
نال ہو سیں تاں سفر پیار دا سوکھا تھیںسی

جے تیڈی مونجھ میڈے مَن کوں مُسیندی رہ گئی
دل جیہاں شہروی ڈُ کھ دردوں کھو کھ تھیںسی

میکوں ہک مست کہیں موڑتے آکھیا ہاسی
پیار تیکوں ایس زمانے تے انوکھا تھیںسی

جیڑھا غیور میڈے شعر لکاتے رکھدے
اوندے نانویں میڈی کلیات دا پوکھا تھیںسی

نواں رواج

سارا سال ہن لوک ستیندے
زخماں نال ہن ڈُکھ وی ڈُپیندے
سال دے بعد ولا ایہ لوکی
شبِ برات دی رات کول آتے
آہن سوہٹا معاف کراہے
جے کھٹی غسلی تھی گئی ہووے
یا و ت کھٹی ڈُکھ پہنچا ہووے
ساکول سوہٹا معاف کروچا
تاں میں سوچن پئے وینداں ہاں
سارا سال خدادے سا نمہیں
شاید اسل کاتینی ہوندے!

بے وسی

ایہو دستور ھے دنیا دا ہمیشہ کو لہوں
موجھی کھتی دید مبارک نہیں آکھی ویندی
جیلے ڈہداں ہاں میں غسیور نمائے چہرے
میں کنوں عید مبارک نہیں آکھی ویندی

کسب ہے یا عطا ہے سُدھ کا تیننی
شاعری کیا بلا ہے سُدھ کا تیننی

ہک فقیر ہا دعامیکوں ڈیندا
پوری تھئی او دعاسا ہے؟ سُدھ کا تیننی

آپ تقیم تھیاں تاں سوچے می
او وی تقیم تھیا ہے؟ سُدھ کا تیننی

بیوفائی نال ساڈا جھیرا ہے
باوفائی کیا بچیا ہے؟ سُدھ کا تیننی

او میڈا یار ہے یا دشمن ہے؟
اللہ چائے او کیا ہے؟ سُدھ کا تینی

بے یقینی دی انتہا ڈیکھو
او میڈا ناخدا ہے، سُدھ کا تینی

سا کون غسیور گوڑی دنیا وچ
ڈس کیندا آسرا ہے؟ سُدھ کا تینی

او اساتوں ہولے ہولے بے خبر تھیندا او دے
زندگی نکھڑاں داساکوں تیں توں ڈر تھیندا او دے

سوہٹا مرشد! سچ آلا تے وے جو عطا ہے عاشقی
ایہ عطا ہے یا خطا ہے عشق پر تھیندا او دے

ایہ وی سچ ہے میں پروکا خاک تھی ویندا کتھائیں
ہک دعا ہے زندگی دا ایہ سفر تھیندا او دے

”میر“ وانگوں عزت سادات وی ہے رُل گئی
کیا ڈسوں ایس عشق وچ کیا کیا حشر تھیندا او دے

ساڈے اُچڑاں بعد ساکوں اج پیا او آکھدے
پیار ساکوں نال تیڈے ہن جگر تھیندا ودے

جان داد شمن اساکوں ہن ودا لگدے عزیز
کچھ تاں ہے اوندی محبت دا اثر تھیندا او دے

موجھ پاگل کوں کڈاں داتسیں وداع کیتے غسیور
ول کیویں ایہ دل تیڈا موجھیں دا گھر تھیندا او دے

شکوہ کانتی پر توں سانول ڈھیر کریندا پیا ہستیں
نہ آونڈ دے توں اینویں ول پھیر کریندا پیا ہستیں

تیڈی تانگھ اج ساکوں لگدے بارش و سدی پتیء
وسدے مینہہ اج آونڈ والا دیر کریندا پیا ہستیں

ایں پاسے سانول دی جھوک ء نہ کر پیرا ڈاڑھیں
ساکوں لگسے توں کعبے ڈے پیر کریندا پیا ہستیں

ہک ڈینھ توں پچھتسیں جیرھی اج چپ کیتی پٹیھیں
یار پرانے لوکیں کوں ہرتے شیر کریندا پیا ہستیں

او کھے وقت اچ ساکوں سکھتے خوشیاں بخشڻ والا
ڳڙ کھدی شارک ساڳڙے سرتے سیر کریند اپیا هتسین

اساں تاں غسیور ازل تون تیڳڙے هاسے پانهه
ساکوں وت تون کیندے کیتے زیر کریند اپیا هتسین

نکی جندھے، حبان کول رودھے نہ ڈے
رُل گئے انسان کول رودھے نہ ڈے

ایہ نہ تھیوے سرو پنے ایہ مونجھ توں
پیاردے سلطان کول رودھے نہ ڈے

دھڑکنناں بے ربط و ت تھیندیاں و دین
دل دے ایس طوفان کول رودھے نہ ڈے

آس ہے، امید ہے جیندے و دوں
زندگی امکان کول رودھے نہ ڈے

ایہ فقیریں دی ہے دھرتی رسم کر
روہی، تھل، دامان کول رودھے نہ ڈے

قتل نہ کر زندگی جذبات دا
توں میڈے وجدان کول رودھے نہ ڈے

ہنچھ سہیلی ہجر دی غیور ہے
اکھ دے ایں مہمان کول رودھے نہ ڈے

محبت

(ناراض نیناں دے ناں)

میڈی جان محبت کیاشے ہے؟
کڑی روح کول راحت ڈیندی ہے
کڑی ساہ کول سیک دے سفریں وچ
کر پاگل روک کھڑیندی ہے
کڑی زندگی سوہٹی لگدی ہے
کڑی جیون اوکھا لگدا ہے
کہیں ویلے وصل دے موسم وچ
کھڑاڑ ہنالے چس ڈیندن

کہیں ویلے ہجر ہسیندا ہے
 پوہ پالے کالے لگدے ہن
 کہیں ویلے یاردے چہرے وچ
 خود رب دی ذات نظر دی ہے
 کہیں ویلے ول اول چہرے توں
 دل گاہی پاگل ڈردی ہے
 سخی سدھ نی یار محبت وچ
 ایہ من دی وحشت کیا شے ہے؟
 میڈی جان محبت کیا شے ہے؟
 ناراض نہ تھی میں پاگل تے
 تیڈے نازک جسم دے نال کوئی
 کہیں غیر دی کہیں پرچھائی کوں
 میں ڈیکھ کے سہہ وی نتیں سگدا
 تیڈے پاجھ میں رہ وی نتیں سگدا
 تیڈا ڈھول رسیما اپنی جہا

کہیں ویلھے وقت اچ سوچیں توں
محبوب دے نال محبت وچ
ایہ لاڈ شکایت کیا شے ہے؟
میڈی جان محبت کیا شے ہے؟
میڈی جان محبت کیا شے ہے؟

اوندی چُنری چسکی میل دیوچ جیندی ویل جہان ہکیندا گتے
اوندی سبک دے سوہٹے رنگیں وچ ساڈے دل دا پاندر نگیندا گتے
اونکوں وچٹن دی چیت ہئی تہوں ساڈا من مونجھ توں میلا تھیندا گتے
ساڈا دل پاگل غسیور جو ہا اوندی چُنری نال گھلیندا گتے

دلِ دانتی حال اونکوں آپ میں ڈیاں کاتناں
بچھ گھدا یار تاں تھی ڳالھ لکھیاں کاتناں

وصل ممکن ہے تاں حاضر ہے حیاتی میڈی
ہجر دی ڳالھ کر یسے تاں اکھیاں کاتناں

میں محبت کوں نتیں آزمائش بٹاؤن چہندا
جے کوئی چھوڑ کے ویسی میں سڈیاں کاتناں

عشق دا روگ اوڑا ہے سمجھداں میں وی
تہوں تیڈی مونجھ کوں موڈھیں تے کھڈیاں کاتناں

ڳالھ ڏوڻوڪ هڙ سدا هٿين تان رُس وٺج بيشڪ
تون نه آسڻ تان مڻ ڪٽي عميد منڻياں ڪاٽناں

جه او آس تان اڪهڻياں نه جو ڪيوڻ آئڻ تون
جه او وڻ تان اونڪون وٺج ڪه رُڪياں ڪاٽناں

مڻ اڻ جدت ڪون وي غٽيو ر منڻياں بهانويں
پر بزرگيں دي ڪوئي ريت بھليساں ڪاٽناں

دھرتی چایا جشن منیوں انشاء اللہ
آپاں وی ہن عید کریوں انشاء اللہ

اپٹا کلچر ساڈیاں نسلان آپ ہنڈین
اساں پیت پریت بچیسوں انشاء اللہ

خوشیاں میلے، جاگے جھمراں ساڈے ہون
اساں سب ارمان مکیوں انشاء اللہ

اساں پاندھی سچ سفریں دے دھرتی اتے
سچ دے سوہنے سید کڈھیسوں انشاء اللہ

سر دھرتی دی ویل گھولیسوں ڈیکھیں ہک ڈینھ
ماء دھرتی دا قرض لہیسوں انشاء اللہ

جیکوں ساڈیاں کئی نسلاں پہہ یاد کریسن
او غزلاں او گیت لکھیسوں انشاء اللہ

دھرتی واس غسپور بخاری جیلے جاگے
اساں جاہ جاہ جھمراں پیسوں انشاء اللہ

حال پُچھ نہ جو کیویں وقت نبھیندا رہ گیاں
بس تیڈی مونجھ کوں موٹھیں تے کھڈیندا رہ گیاں

اج میڈا پیار اونکوں بار نظر دا پیا ہے
چُم تے اکھیں تے جیندے درد رکھیندا رہ گیاں

وَت تیڈی مونجھ میڈے نال تماشاہ کیتے
رات ساری میں تیڈے خواب سچیندا رہ گیاں

جان میڈی او تیڈی سوچ توں ودھ ہے شاطر
تیکوں کئی وار ایہا گالھ اکھیندا رہ گیاں

توں جے نکھڑیوں تاں میڈا وقت گزر سے کیویں
تیڈے بارے میں ایہا گالھ سوچیندارہ گیاں

عین ممکن ہے سڈے ڈیکھتے شاید میسون
اوندی چوکھٹتے میں ایہ سوچ کے ویندارہ گیاں

اوہو غسیور میڈی غرض رکھیندا کاتنی
میں ہنجوں نال جیندے پیردھویندارہ گیاں

نال کاوڑ دے الیندیں خیرھے؟

کیوں ودا جھیرٹے کریندیں خیرھے؟

میں کنوں کیرھا گناہھے تھی گیا

ہتھ پیاراہ وچ چھوڑیندیں خیرھے؟

موجھ دے مچتے پروکے سال توں

ستیں ودا جھمراں کھڈیندیں خیرھے؟

کیوں محبت کوں کراں مشروط میں

یارایہ کیا پیا اکھیندیں خیرھے؟

روز جو شامی نکلدا ہستیں گھسروں
واپسی بہوں دیر لیندیں خیرھے؟

حالی وی شک ہتی اسا ڈے پیارتے
ونگ پیا ہتھتے بھننیدیں خیرھے؟

پیاردی چنری کوں لیراں ڈیکھتے
درد کیوں بیٹھا لکیندیں خیرھے؟

میں کڈاں آکھیے جو میں منصور ہاں
میکوں کیوں سولی چڑھیندیں خیرھے؟

کل تیکوں غسیور میں بھانٹا نمہی
اج میکوں کتھ لیوں گولیندیں خیرھے؟

اوندی الفت دا اکھیں وچ جے کج پانواں نہ ہا
زندگی بھر میں نبھاوٹ دی قسم چانواں نہ ہا

دل دی ضد من تے محبت کر کھڑاں ڈو جھی دفعہ
ہن سچینداں یاراں غلطی کوں دھرانواں نہ ہا

تیکوں ہن اتلے رُدھیمے علم جے ہوندا میکوں
دل کھڑا ہن وی نال میڈے سانولا لانواں نہ ہا

جے خبر ہوندی اوں میڈے نال ایہ کرٹے سلوک
سرو نچاں ہا بے وفادے شہسروچ آنواں نہ ہا

روز دے رُس کے منیجمنٹ دا قصہ تھیندا ختم
پہلی واری جے رُسے سانول کول آلوانواں نہ ہا

اونی آیا تاں میکوں احساس ایہ تھیون لگے
ویندیں واری اول کنوں میں یار مُکلا نواں نہ ہا

بس ایہو ڈُکھ جے جو بھرے شہر دے میلے دیوچ
توں میڈا ہتھ نہ چھڑیندا میں وی پچھتا نواں نہ ہا

دل دے اول کھوٹے تے گنڈرے بے وفارنگسازتوں
پیار دی چُنی دے چارے پاندرنگوانواں نہ ہا

لگ بگتی ہے جسیں ویلے میڈی حیاتی داء اُتے
ہُن اکھیندے میں تیکوں غسیور ازمانواں نہ ہا

ارداس

میڈا خدایا!
تیڈے کرم دی وی کوئی حد نہیں
توں آپ وی بے مثال ذات ہئیں
مگر میڈے منتشر خیالیں دی
تلخ ہک داستاں ہے جیڑھی
میں خود تیڈی بارگاہِ اقدس
دیوچ کراں پیشِ دل اکھیندے
میڈا خدایا۔۔۔۔۔ تیڈے کرم دی تاں کوئی حد نہیں
قہار میں تیکوں کیویں آکھاں
جو ماء کنوں ودھ کے پیار میکوں کریندا ہئیں توں

میں آزمائش دے پنہ توں ڈرداں
بے قرب توں آزمائشاں دے سو اچا بخشیاں
تیاں بخش ڈے توں
تیاں توں جنیں سانگے جگ ایہ خلقی
اوں پاک ہستی دا واسطہ ہتی
توں میڈی تقدیر کوں بدل ڈے
جو آجھی تقدیر میں کنوں سوہنائیاں لکھیندی

اساں واسی بھڑ تھتے شہریں دے جیرھے نسلیں نال تباہ تھی گئے
جیرھے خود غرضی دے خیمے وچ چُپ رہ رہ آپ فنا تھی گئے

ساڈی گالھ تے جے اتبار نوھی تاریخ کوں چاتے پڑھ سگدیں
جیرھی قوم الاون چھوڑ ڈتا اون قوم دے سیت سیاہ تھی گئے

جنھاں ماء دھرتی دے بوچھن کوں ونج غیر دے ہتھیں ویچیا ہ
اوھے دیس دے دشمن دھرتی جتے ساڈے سر تے وقت دے شاہ تھی گئے

اساں اپنے سرتوں ڈھلدی ہوئی جڈاں چھاں کوں شعراچ ڈھالیا تاں
کڈی و سبے وچ ہے ہے پئے گئی کڈی محفل وچ واہ واہ تھی گئے

جڈاں کہیں سردار پدھانی ساکوں سر آ دستار غلامی دی
اساں اپنی منزل رول کھڑے اساں راہ کو لہوں بے راہ تھی گئے

جنھاں سچ دیاں قسماں چاتیاں ہن جنھاں سر تے کفنیاں پاتیاں ہن
اوہے دھرتی چتے سچ سفریں دے افسوس بے پرواہ تھی گئے

تمیڈے شہرتوں واقف نہ ہا سے تہوں ایہ غسیور خطا تھئی ہے
اساں سچ آلو ایسے معاف کریں ساڈے کو لہوں یار گناہ تھی گئے

تیا نگھ

ماتاں او میل پووے راہ وچ
ایہو کجھ سوچ تے اکثر
میں راتیں کول اوندے شہسراج
اوندی خاطر نکل آنداں
انہاں جاہیں تے آپہنداں
جتھاں اپنی حیاتی دے
اساں کجھ پل گزاریے ہن
مگر او شخص نتیں ملدا
ایہو معمول کئی سالیں توں ھے میڈا
میکوں علم ۽ اول نتیں ملٹا
ولا وی دل میڈا اکثر
ایہ راتیں کول نکل آندے
اوندے رستے تے آپہندے

ایہ گلہ نتیں یاد پیا تیکوں ڈیوینداں سانولا
رنج نہ تھیویں مونجھ دا دل تے نہ کئی چھالا رکھیں
تتیں میڈے سردی قسم کھاتے ایہو آکھیاتاں ہا
ایں دفعہ میں لازمی آساں میڈا بھالا رکھیں

پہلے ظلم و ستم دے سائیں ہمیں ایسے سرکوں سولی تے دھسٹا پوندے
تاں ول ایس دھرتی تے زندگی دے عظیم سمجھ کوں ابھرتا پوندے

جتھاں کے انس و وفادی دولت کوں نسر تاں دے رواج نگلن
اتھاں کے ہر ہک شریف زادے کوں ہر کھینے توں ڈرٹا پوندے

ازل توں ہک ڳالھ آندی پئی جو جیڑھا سچ دے علم کوں چیندے
تاں اونکوں سچ دے سفیر وانگوں قیامتیں توں گزرتا پوندے

ایہ عشق دنیا تے آخرت وچ ہمیشہ کیتے امر کریندے
مگر ایندے کیتے جگ دے اندر مرٹن کنوں پہلے مسرتا پوندے

اول آکھیا ہا جو ادا اس نہ تھی ملین دا ویلا ضرور آسے
اول وقت دے انتظار کیتے ساکوں روزانہ سونرٹا پوندے

ایں عشق دی کربلا دے اندر نہ کامیابی نہ جیت ہے سکتی
اوندی طلب کاروبار کائینی ایں کھیڈ وچ صرف ہسرتا پوندے

اساکوں غسیور کربلا توں ایہو ملیا ہے سبق ہمیشاں
جو سچ دے رستے تے سچے لوکیں کوں سہرا یہ قسربان کرٹا پوندے

دوستاں نے دوستی دا کھئی صلہ کیا ڈیوٹے
جو گزر گئی سو گزر گئی ہن گلہ کیا ڈیوٹے

یاد رکھ ر سماں تے ریتاں تھی گیاں تبدیل ہن
تیں پڑائے دور وچ رہ کے بھلا کیا ڈیوٹے؟

سانولا تقسیم تھئے انسان دا آدر نہ کر
خاک تے بیٹھے مسافر نے بھلا کیا ڈیوٹے

نہ کریں پیا کہیں دے کوڑے پیار تے توں آسرا
ریت دی کندھی نے کہیں کوں آسرا کیا ڈیوٹے؟

ہن دعا یا بد دعا کہیں شے دے وی قابل نئے
رل گیاں کوں کہیں بھلا غیور شا کیا ڈیوٹے

”یوم مزدور“

آپ قاتل تے آپ ھے منصف
ڈیکھ کیویں او رُخ وٹیندا پئے
قتل مزدور دا او کرتے وی
ول وی مزدور ڈے منیندا پئے

سو جھل دھرتی واس دے ناں

بھانویں ہوسن سانگاں تے سر وں وی ندائیں ڈیوٹین
موجھانہ تھی جگ تے اسال حق دیاں صدائیں ڈیوٹین

نفسرت دی کوچھی ریت ہن مکسے توں ڈیکھیں لازمی
دھرتی دے سر تے انس دیاں تسیں میں ردائیں ڈیوٹین

روھی تے تھسل دامان کوں لٹیا ہے جسیں وی چاٹن تے
اسال اوں ظالم شخص کوں ہک ڈینھ سزائیں ڈیوٹین

جیوٹن دا گر سکھ لاوٹے دھرتی دے ہر محکوم کوں
جیوٹن کیتے نسلیں کوں ہن نویاں ادائیں ڈیوٹن

کوڑی انا نی ڈیکھنی منزل تے پہچن واسطے
حالی وی کجھ قربانیاں ساکوں کتھائیں ڈیوٹن

سمجھ ہستیں ونڈیوں سو جھلا غسیور ہر وسے دیوچ
آوٹن والیاں نسلاں ساکوں ڈیکھیں دعائیں ڈیوٹن

درد کر نہ شمارتوں وی میاں
جیویں نبھدی گزرتوں وی میاں

حال ساڈے تے چھوڑ ڈے ساکوں
خودکوں ونج تے سدھارتوں وی میاں

جے اونکوں اعتبار نہیں رہ گیا
چھوڑ ڈے اعتبارتوں وی میاں

زندگی دا سفر اوڑھا ہے
حوصلے کوں نہ ہارتوں وی میاں

ایہو دستور ہوی دنیا دا
جیرھاویندے وِسارتوں وی میاں

وقت اوکھا جے آگے تے تے
اپنے دشمن رِنارتوں وی میاں

جے تے غسیور بن کرائیں چیسیں
تھیسیں او تیں خوارتوں وی میاں

بلھے شاہؒ دی نگری

قصور نگری دے بادشاہ دے
حضور حاضر تھیاں تاں من دیاں
اومیلیاں مونجھاں
میڈیاں اکھیں دے اداس ویڑھے توں بہر آگن
میں اپٹیاں پلکاں تے
سنگرے نیے تاریں کوں ونج کراہیں جو پیش کیتے
تاں ول ”قصور فقیر“ کھل پئے
اومیکوں مل پئے

میں کچھ آلاؤن پیاں تاں آکھس
میکوں خبر ہے
اُداس نہ تھی
توں آزمائش داشہر ٹپ آتیں
توں سک دے میلے کوں ہن سہسیں
تے پوری چس نال
توں حیاتی کوں رنج ہنڈ لیسیں

جیویں جو سانول گلاب دا پھلِ محبتیں دی مثال رہ گئے
اونویں کلہیپا ہمیشہ ساڈی حیاتی دے نال نال رہ گئے

اساں تاں سچ دے پیامبر ہئیں تے ہک تسلسل ہئیں کر بلا دا
اساڈا ناں ایس جہان دیوچ ہمیشہ توں بے مثال رہ گئے

خبرنی ”گن“ آکھ کن گیا ہئیں نہ کوئی آلا ہے نہ کوئی ولدا
ایں فتنہ پروردماغ دیوچ خبرنی ایہ کیوں سوال رہ گئے؟

بھانویں جو شاعر دے فن کوں فاقے فقیر کیتے ظہیر کیتے
ولا وی شاعر دی شاعری وچ ایہ قصہ ہجر و وصال رہ گئے

حسین حق توں لٹاتے سب کجھ عظیم تے سر بلند تھی گئے
یزید مکر و فریب فتنہ تے کوڑ دی کوڑی حال رہ گئے

زمانے دی بیوفائی تے خود غرضی میڈا چن اج دی گالھ کاتینی
ہمیشہ توں ایس جہان دیوچ خلوص الفت دا کال رہ گئے

میڈیاں ڈتیاں ہو یاں سب نشانیاں مسافری وچ ونجج گیاں ہن
تے ہن میڈی چھیکڑی نشانی اسان کنے ہک رومال رہ گئے

نزع دے نیرے تے نازیں سو دھی اساڈی وستی وڈتیج گئی اے
او جینداناں ہک عظیم دوراچ اساڈی دھر کن دے نال رہ گئے

اساڈا غسیور ایس جہان اچ نہ مان ہے نہ سنجان رہ گئی
نہ یار ہن او جمال رہ گئے تے نہ او جاہ و جلال رہ گئے

دل جو بھولا ہے کیا بھلا آکھاس
کچھ منیندانی جو پیا آکھاس

تیڈے ناں تے دھمال پیندی ہے
مونجھ گالھی بلا کوں کیا آکھاس

کوئی غسلی ہے معاف کر ڈیو
حکم ہووے تاں میں ولا آکھاس

ہوسی توین ایہ محبت دی
میں تہاکوں جے بے وفا آکھاس

ہجر اوقات تئیں پُچا ڈیندے
انجھی نعمت کوں کیوں سزا آکھساں

کتلے چہرے ادا س تھی ویندن
میں جیلے تیکوں دلربا آکھساں

پیار غسیور کیوں لکیندا پسیں
توں اکھیندیں یا میں ڈسا، آکھساں

جناب واعظ

جناب واعظ کتھا ہیں نفرت نصاب ہووے تاں گالھ ٹورو
یا ایند اگھی مستند حوالہ جناب ہووے تاں گالھ ٹورو

ضرورتاں دے ضعیف عقدے اساں تے کھولن دی نتیں ضرورت
آمن دادنیاد یوچ عقیدہ خراب ہووے تاں گالھ ٹورو

ساکوں ڈکھاؤ ہاں کتھاں لکھیا ہے جو اینویں انسان مارڈیو
گھی اگھی نفرت بھری جہان اچ کتاب ہووے تاں گالھ ٹورو

سمجھنی آندی جو حق تے باطل کیویں ہیکی صف دیوچ کھڑیندو
حسین مولا جیہاں کوئی ماہتاب ہووے تاں گالھ ٹورو

ازل کنوں حق پرست لوکیں دی زندگی ہک مثال رہی اے
مثالی لوکیں دی زندگانی سراب ہووے تاں ڳالھ ٹورو

نویں نسل دے سُچاک سمجھ دیاں اُشاک لاٹاں سوال پُچھدین
نویل نسلاں دا آپ ڈے کُتھی جواب ہووے تاں ڳالھ ٹورو

منافقیں کوں صد اُقتیں دا امین میں کیویں آکھ سڳداں
کتھاپیں کرینہہ دا گمنا پوٹا گلاب ہووے تاں ڳالھ ٹورو

کہیں وی غیور بے زباں دے ملوک بھولے نمائے دل کوں
کہیں وی مذہب دیوچ ڈُکھاوٹن ثواب ہووے تاں ڳالھ ٹورو

جے محبت کوں او نبھاسگدا
میں کڈا ہیں نہ کر گلہ سگدا

سانولا خواب وانگیں میں تیکوں
اپٹیاں اکھیں دیوچ لکا سگدا

من گھناں ہا میں درد کوں دارو
درد ڈکھ دا جے تھی دوا سگدا

جیندی وحشت توں دل میڈا ڈردے
میں او تصویر نتیں بٹا سگدا

ڈُکھ دا احساس سرگیا ہوندا
گُزریا ویلھا جے کُمتی وَا سگدا

ایں دفعہ وی بغیر میں تیڈے
یار ایہ عید نتیں منا سگدا

جان میں تیڈے پیار دی مہندی
اپٹیں ہتھیں تے آپ لا سگدا

عشق ہوندا نصاب وچ شامل
ایندے بارے جے کُمتی ڈسا سگدا

کاش غیور میں تیڈے سامہیں
جیویں چہنداں اونویں آلا سگدا

تیکوں میڈی قسم ہک دفعہ آپیا

یاد ہو سے تیکوں میڈو پہلی دفعہ
وَسَدی بارش دیوچ یار آیا ہانویں

انج وی اونویں خماری ہے موسم دیوچ
یار بہوں بے قراری ہے موسم دیوچ

تھی سگے تاں توں احسان کر چا اونویں
ہک دفعہ وُل میڈی جان کر چا اونویں

ہُن طی تاں سارے بہانے بھلا آپیا
تیکوں میڈی قسم ہک دفعہ آپیا

مونجھ

اللہ چائے جو مونجھ کیوں ساکوں
توں نی ملدا اتاں ڈھیر لگدی ہے
مونجھ دا جو دفاع کریںدا پسیں
مونجھ تیڈی ملیر لگدی ہے؟

دل تہیڈے باجھ کوئی ڳالھ سوچیندا کاتنی
ڈُکھ ایہو ہے جو میڈا ساتھ ایہ ڈیندا کاتنی

توں نی آندا تاں کوئی ڳالھ نی ، اوکھانہ تھی
میں تاں کئی سال کنوں عید منیندا کاتنی

بے حسی ڈیکھتے انسان دی رووٹ آندے
حق کھساتے وی هے گنگدام الیندا کاتنی

اونویں بھر پور محبت دے بھیچیندے میسج
جیلے ملدا ہاں تاں اظہار کریندا کاتنی

درد بے کہیں کوں سٹیسیں تاں تماشہ بٹسی
میں زمانے کوں تہوں زخم ڈکھیندا کانتی

اکھیں نیویاں چا کرے ڈیکھتے شاید میکوں
میں اوندے شہر ایہو سوچ کے ویندا کانتی

عشق غیور فقیریں داھے مذہب ایجھا
جیرہا انسان دی عظمت کوں گھٹیندا کانتی

عشق دی ابتداء ڈکھیجے ہا
حُسن دی انتہا ڈکھیجے ہا

ڈیکھ کے جیکوں طور تھتے سِرم
او تجسلی ہے کیا ڈکھیجے ہا

پارسا بن تے کیا ملیے ساکوں
پنڈ ملامت دی چا ڈکھیجے ہا

روز اہدوں نکھڑتے سر ویسوں
سانولا ! تھی جدا ڈکھیجے ہا

چھوٹے لا وانگے پا کرائیں فالان
کون ہے بے وفا ڈکھیجے ہا

بھانویں اوندان تصور ہے ول وی
جے منیدے منا ڈکھیجے ہا

اونکوں غیور بھل نہیں سگدا
ول وی اہدے بھلا ڈکھیجے ہا

حاجی صاحب

انج او اٹھویں حج دے سانگے
اپنے کاغذ ڈے آیا ہے
بھانویں ہک ہمسایہ اوندا
فاقے کٹتے پالیں سودھا
خودکشی دی پھاسی چڑھ گئے
بھانویں اول جائیداد دے ڈرتوں
دھی اپنی کوں نی پرنا یا
بھین دا حق وی کھادی بیٹھے
ول وی ابدے
سوہنے میکوں کتنے واری
اپنے درتے سڈوایا ہے
کوئی تیاں حق دی گالھ ڈساوے
حاجی صاحب کوں کوئی سمجھاوے

پوہ دی چاندنی

کیویں گزری ہے کل رات نہ حال پُچھ
وقت ہا جو میڈے زخم سیندا ریہے
ہنچھ دی تسبیح کریندا ریہاں رات بھر
ہجر ہا جو میڈا خون پیندا ریہے
میں تیڈی مونجھ توں ڈھیر مغموم ہم
تیڈا غم ہا میڈے نال جیندا ریہے
چندر دی چاندنی رات جو بن تے ہئی
تذکرہ تیڈا جسیں نال تھیندا ریہے
مونجھی مونجھی ہے تیڈی نگاہ سانولا
تھی تے بے حال آیا و دیں خیر ہے؟
چاندنی پوہ دی پُچھدی رہی میں کنوں
کلہیں ایں سال آیا و دیں خیر ہے؟

عشق دے اتبار کوں مِیلا نہ کر
دل جہیں دربار کوں مِیلا نہ کر

آپنے قد کوں ودھاوٹن واسطے
توں میڈے کردار کوں مِیلا نہ کر

نی منیندا او تیڈی کہیں گالھ کوں
خوا مخواہ دستار کوں مِیلا نہ کر

ہک ملن داپل ہے بس پل دی خوشی
توں طلب دی تار کوں مِیلا نہ کر

چھوڑ ڈے واعظ کوں اوندے حال تے
آپنی گفتار کوں میلا نہ کر

ایہ نشانی وی ہے میڈے خان دی
نہ ٹی سینگے ہار کوں میلا نہ کر

لکھ قصیدے نہ کہیں فرعون دے
آپنے اشعار کوں میلا نہ کر

توں اوندے چہرے ڈہیں ول ول نیک
چندر دے چمکار کوں میلا نہ کر

کہیں دی خاطر خاک تے پہہ کے غیبور
آپنے معیار کوں میلا نہ کر

تھی خبرنی میکوں اونکوں کیا تھی گتے جیویں سانول الیندے ڈسانواں کیویں؟
میں جیرہا حال خودکوں سٹاسگدانتیں حال اودوستیں کوں سٹانواں کیویں؟

مونجھ مہمان ہے جنیں ڈیہاڑے دی تھی ساہ وی گھنداں تاں بھاہ وانگوں سیک آندا ہے
میڈے اندر پلایا مونجھ داچ کھڑے عشق دی بھاہ ہے اینکوں بچھانواں کیویں؟

میں توں بھل تھی ہے اوں توں رٹھاہاں ذری اوں میکوں ہے منایاتے خود رس پے
میں اوندے رس وچن تے پریشان ہاں ہن رے ڈھول کوں میں مناواں کیویں؟

جیندے مسکارتے زندگی ساہ گھنے جیندے ڈسکارتے جیندے جی مسرونچاں
اتجھے محبوب انسان دے پیار کوں میں ڈسودو ستوجو بھلانواں کیویں؟

اوجڑاں وی رُیے میں منائے ونج اونکوں اوندی رُسوائی برداشس کیتی نہی
جیندی میکوں انا ہے عزیز ایستلی اونکوں سچ کوڑ کھڑتے آلا نواں کیویں؟

اکھ دے شہراچ قیامت ہے ایس قائم تھئی ہنمجھ دا ڈینھ رات ماتم ہے رُخسارتے
دنیا ہے ڈیکھ کھلدی میڈے حال کوں میں بھرم زندگی دا بچا نواں کیویں؟

اوندے رُخ تے سچھے میکوں تل دی قسم میں خطا جاپاں بھجھ کے کوئی نی کیتی
ول وی او میں اُتے تھیا خفا بیٹھا ہے اوندی ناراضگی کوں ونچا نواں کیویں؟

عشق غیور مُرشد کنوں ہم منگیانہ خبر ہئی جو ایہ بھساہ دا بچ ہووئے
میں ایس رستے کنوں تنگ ایس تھی گیاں ہُن سو چینداں جو دامن بچا نواں کیویں؟

روہی، تھل ساڈے کیتے جند جان ہے
زندگی ساڈی ساڈا دامن ہے

چاڑھ ڈیوسولی تے حق آکھے جیڑھا
وقت دے حاکم دا ایہ فرمان ہے

بگھ دا ڈکھ وی ہک قیامت ہے سچن
ایں کنوں تاں مسرو سچن آسان ہے

دھرتی چایا اونویں تاں ڈکھ ڈھیر ہن
تیڈی چپ چندرائی دا بہوں ارمان ہے

میڈا کوئی یار نہیں دھرتی اُتے
بھانویں کئی سردار ہے یا خان ہے

سچ دے رستے کول اسال چھوڑوں کیویں
ایہو رستہ تاں ساڈی پہچان ہے

کئی ساکوں غسیور سمجھاوے ہا جو
کیوں ساڈی حالت تے جگ حیران ہے

تنتیں کیتے سانولا گوپا مونجھا کھڑے

(ستیں ملک عبدالرزاق راقم چنڑ دے نانویں)

توں جو آنتیں سگیا گوپا مونجھا کھڑے
تنتیں کیتے سانولا گوپا مونجھا کھڑے

بیر سوہٹی کوں اگواڑ توں جو ہٹائی
ایں جدائی تے تیڈا گوپا مونجھا کھڑے

بعد مدت دے کہیں آتے میں توں پُچھیے
کیا وجہ ھے بھلا گوپا مونجھا کھڑے

چیریاں چُپ ہن کڈن دا آلا نتیں سُنیا
کیا ہنیں تھی گیا گوپا مونجھا کھڑے

دل کوں غیورایہ وہم ویرھی ودے
سال تھی کتے ولاگوپا مونجھا کھڑے

دل ھے مونجھاتے بہوں بے زار ہستیں
تیڈے پاجھوں سانولا بے کار ہستیں

ہن ملن تے نہ ملن دا فیصلہ
تیڈی مرضی تے چھوڑیندے یار ہستیں

مختصر اتنا تعارف ھے ساڈا
اکھ جہیں وستی دے پردہ دار ہستیں

قیس تے فرہاد دے وانگوں اسان
عشق دی دنیا دا ہک شہکار ہستیں

سنگدلی جیکوں وراثت وچ ملی
اساں اول محبوب دے دلدار ہستیں

سر گئے احساس جتھ انسان دا
اساں اچھے دور دے فنکار ہستیں

ایہ سمجھ غسیور نتیں آندی پئی
تیڈے نوکر ہستیں یا ستیں سردار ہستیں

گوتم بدھ دے نانویں

(برما اچ انساناں تے تھیون والے ظلم دے تناظر اچ)

گوتم ستیاں!
صدیاں پہلے تیں آکھیا ہا
دنیا ڈکھ
ڈکھ اچ سکھ
خود کوں گولہ
سک کوں رولہ
ایہ وی بھوگ
سارا روگ

گوتم سنیاں!
تتیں انسان کوں ظلم توں روکھے
امن دی گالھ وی تتیں کیتی ہے
پراج صدیاں بعد ایس بھوئیں تے
تیڈا ناں چم چاؤن والے
انساناں کوں قتل کریندن
جیکر کہیں جاہ ہونویں سا کوں
اتنی ولدی لازم ڈیویں
”برما“ وچ کیوں ظلم روا ہے
بدھ مت قوم کوں کیا تھی گیا ہے؟؟؟

میں کنوں ڈس جسدا او کیوں تھلسے؟
یار ہے بے وفا او کیوں تھلسے؟

میں جڈاں ہاں پیاتاں ول آخسر
غمیر ہتھ دی حنا او کیوں تھلسے؟

جکیوں ہے لوڑ دنیا داری دی
عشق وچ ڈس فنا او کیوں تھلسے؟

کیا خطا تھتی ہے میں کنوں آخسر
کیا وجہ ہے خفا او کیوں تھلسے؟

حُسن هے چاندنی جیندے مکھ دی
موانجھ دی کھی ردا او کیوں تھیسے؟

جیرها غسیور ذوق نئیں رکھدا
شاعری تے فدا او کیوں تھیسے؟

پچھ نہ میں کولہوں میڈی ذات دے اوکھے ویلے
بس گزر گائن مفادات دے اوکھے ویلے

تسیں کنوں جان اونویں پل وی گزر سے کاتناں
میں گزرارین جیویں فسکرات دے اوکھے ویلے

خون دے نال کیویں خط کول لکھیندے ہا سے
کیویں ہوندے ہن او جذبات دے اوکھے ویلے

تیڈی تصویر نظر آئی ہے تاں اھسیں وچوں
وَت نسر آئن ملاقات دے اوکھے ویلے

ہن میڈے یاروی یوسف دے بھرانویں وانگوں
چھوڑ ویسن میکوں صدمات دے اوکھے ویلے

میکوں اول شخص کنوں اج وی شکایت کاتنی
مہنٹے ڈیندا ہا جو اوقات دے اوکھے ویلے

پہلی واری کیویں احساس جتاوٹن سانگے
میں ڈو آیا ہا او برسات دے اوکھے ویلے

شیت غیور میکوں موت وی ڈیندی مہلت
جے اولنگھ آوے ہا سکر ات دے اوکھے ویلے

ملاقات

توں ملیا ہتھیں تاں میں سارے ڈُکھ بھل گیاں
میکوں ہنّ یاد نئیں مونجھ کیا ہوندى ہے
تیڈیاں پپلیاں تے وگھریے کجّ دی قسم
میڈے ہونٹیں تے بس ایہ دعا ہوندى ہے
سارے سکھ تیڈے حصے دیوچ آونجھن
شالا ڈُکھیں دی تیکوں خبر نہ لگے
تیڈے چہرے اُتے کھل سلامت رہے
تیکوں غیور کہیں دی نظر نہ لگے

پر میڈیڈل پیا اہدے جواج آکھساں چیا
میڈیڈل مجبور کر بے دھڑک گبتیں پیا
توں مجبت دی اج رتی چنی اُتے
میڈیڈل سک دے ستاریں کوں ٹک گبتیں پیا
پیا مکھ دے حسین کالے تل نال اج
میڈیڈل مجبور نیناں دی چا چس گھدی
سانولا شالا تتی ہوا نہ لگی
دل کوں پہلی مُلاقات وچ کھس گھدی

تسکوں ملن کولہوں یار پہلے تیڈے طرفدار ہاسے کاتناں
توں جیویں من وچ قیام کرگئیں اینویں طلبگار ہاسے کاتناں

توں جیلے یوسف دے وانگ مصر اچ وکایوں اٹیاں دے مل تاں ڈکھ تھیا
جو سر کول ندرانہ ڈیون آ لے اسل خریدار ہاسے کاتناں

اوشخص جیرہا کڈا ہیں اساکوں ہاکلہا ہک پل وی نہ کریندا
اینویں و سر گئے جیویں کڈا ہیں اسل اوندے یار ہاسے کاتناں

اونویں تاں انسان ہتیں اسال وچ ہزار ہن عیب ول وی سوہٹا
جہان جتنی اساکوں آکھیے اتی گناہگار ہاسے کاتناں

اسال حیاتی دے کہیں کجھپ کوں لکاتے قد کوں نِسے ودھایا
تہوں زمانے کوں راس نتیں آئے اسال ریاکار ہاسے کاتناں

اوندی جفاد اغسیور ڈُ کھنتیں جو اوندیاں مجبوریاں وی سئے ہن
اساکوں خودتوں ایہو گلہ ہے اسال وفادار ہاسے کاتناں

اونکوں اپنا سفر نظر دا ہا
میکوں نکھڑن دا ڈر نظر دا ہا

اونکوں رخصت کریندا ہسم جیلے
ہنجھ دا پپلیں تے شر نظر دا ہا

انج ایہ مٹی دا دھڑکڑاپن ساڈا
آچا وستی دا گھر نظر دا ہا

ستیاں تیڈے بغیر کل ساکوں
شہر دا شہر بر نظر دا ہا

کیویں درویش ہک محبت وچ
دنیا توں بے خبر نظر دا ہا

بے سہا گن ایس بھردی رت اچ
ہنچھ دا موتی پتھر نظر دا ہا

راس غسیور ساکوں نہ آسے
زندگی دا بھنور نظر دا ہا

ہے جیندے ہتھیں دامیل چانٹ اوں سوہٹی ہستی کوں ڈیکھٹا ہے
اونکوں ملن دا ہے ایہ بہانہ جو اسان وستی کوں ڈیکھٹا ہے

سُنٹے جو اوندی نگاہ دے اندر کوئی زلیخانی تھاردی پتی
او کیجھا یوسف ہے اسان اوندی حُسن پرستی کوں ڈیکھٹا ہے

اسان ہتھیں دیوانے جیندی اکھ دے اوں چن کوں ڈیکھٹا دے بعد سوچو
جو کتیں ایں شہراچ ولا محبت مہانگی سستی کوں ڈیکھٹا ہے

حسین دنیا دی ہر نگاہ کوں ایں روح دے ویڑھے دیوچ و سا کے
جناب درویش دی نگاہ وچ صنم پرستی کوں ڈیکھٹا ہے

اور مز کججھی ہے جیندے اندر دھمال کھیڈن تے دل کریندے
اساں اوں بھر پور مست مستی اتے استی کوں ڈیکھنا ہے

اوں چن چنبیلی دے چٹے پیریں دی چاندنی کوں غسیور چم تے
اساں پھر ندر فقیر لوکیں ایس من دی مستی کوں ڈیکھنا ہے

چتاوٹی

تیڈے شہر دی مٹی چم تے
واپس ویندے پے ہتیں
ولدے پھیری ویلھا ہونویں
ساکوں منہ ڈکھلانویں
ستیاں پیر چمانویں

عمید

تیڈی جسیں ویلے دید تھی ویسے
خوش طبیعت مسزید تھی ویسے
چندر ڈس پیوں تال ایس دفعہ ساڈی
عمید توں پہلے عمید تھی ویسے

جڈاں او اپٹا لطیف مکھڑا بٹنا حسین و جمیل ٹردے
اوندے سٹہپ تے زمانہ سارا لٹا جوانی دی ہیل ٹردے

صبادی سوہٹی بہار رت کول ایہ ڈیکھ بھوئیں تے سنوار آندن
اوسوہٹا سانول زمین تے جیلے اپنے بوچھن کول گھیل ٹردے

فقیر ہک میکوں آکھیا ہا سی ایہ گالھ ہے کم دی یاد رکھیں
جو سچ دے سفریں اُتے ازل توں خدا دابندہ اکیل ٹردے

وکیل ہا بابا قاسم اعظم اوندی محبت دافیس ڈیکھو
اچو کے دوراچ وی قاسم اعظم دے نال یار وکیل ٹردے

اول سوہنے خالق دی ایس عطا تے خدا دی مخلوق ساری دنگ ء
جو ڈیکھ قاصد دی حیثیت وچ ودا کیویں جبر اتیل ٹردے

خبرنی امری کیویں سجاتے ٹریندی ہے اسماعیل بچڑا
خبرنی کیویں نشوم کوں نال گھن کراہیں خلیل ٹردے

او کیجھا عشق ء پیمبریں کوں وی آزمائش دا پندھ ڈکھیندے
او کیجھی حُب ء جو بابے ہتھوں گسٹن کیتے اسماعیل ٹردے

میکوں ڈسایا ہامیڈے بابے جو پتر قدرت دا ایہ اصول ء
جیر ہا مریندا ہے حق کہیں دا او تھی کراہیں ذلیل ٹردے

بلاد اشطر ہے یار میڈا جو ہر دفعہ او غیور میکوں
جواب میں جیندا ڈے نی سگدا او ڈے کے کیجھی دلیل ٹردے

”جھمّر“

جھمّر سبک دی محبت وچ دھرتتیں کھیڈ دے جلسوں
جے توں آسیں نماشاں کوں سحر تتیں کھیڈ دے جلسوں

اساں میلے کھیلے ویس پاتے چا کرائیں کاسہ
جتمھاں دیدارتوں ڈیسیں اول درتتیں کھیڈ دے جلسوں

جڈاں تیڈی محبت دی اساں معراج تے پُچھ گئے
ولا ایہ کھیڈ جند جیویں حشر تتیں کھیڈ دے جلسوں

چھڑاتوں حکم ہک واری نگاہ دے نال تاں کر چا
اساں سبک دے سمندر وچ بھنورتتیں کھیڈ دے جلسوں

جڈاں بے جان ایس جسم اچ مجت جاگ پتی تیڈی
اساں روح دی حویلی وچ اندرتیں کھیڈ دے جلسوں

جتھاں اھیں وچوں بارش تھپا کے مارے لہندی
اساں اول مونجھ دے پچھلے پھرتیں کھیڈ دے جلسوں

اساں ہتیں کر بلا والے ساڈی غسیور ایہ ریت ء
بھانویں سانگاں تے سر ہون قبرتیں کھیڈ دے جلسوں

اساں فقیر لوک ہتیں

خطا گر ہے تھی گئی تاں ہر خطا کوں معاف کر
رُلی بھلی اونفرتاں دی ہر صدا کوں معاف کر
اساں تاں کجھ نتیں چاٹدے وفا جفا کوں معاف کر
منگن داڈانی آپگیا ساڈی دعا کوں معاف کر
اساڈے جرم ڈیکھ نہ ساڈی سزا کوں معاف کر
اساں ازل توں رُل گئے تیڈے حقیر لوک ہتیں
اساں فقیر لوک ہتیں، اساں فقیر لوک ہتیں

خفانہ تھی دے سانولا اسا ڈا اعتبار کر
 خطا اسا ڈی ہے ایہا اساں کھڑے ہستیں پیار کر
 محبتاں کوں سو بھ ڈے تے نفرتاں ادھار کر
 سجا کے سبک دے سو جھلے اسا کوں ہمکنار کر
 نجیفتن توں نفرتاں مٹا اسا کوں پیار کر
 تیڈی نگاہ ناز دے اساں اسیر لوک ہستیں
 اساں فقیر لوک ہستیں، اساں فقیر لوک ہستیں

اساں تاں اپنے شہسروچ وی یار پکھی واس ہستیں
 اساں تاں تھل دی ریت تے رلی رلی پیاس ہستیں
 اساں تاں سکھ دے فلسفے توں یار بے شناس ہستیں
 اساں تاں کہیں یتیم دی طلب اُمید آس ہستیں
 بھانویں جو مل گیا ہستیں توں اساں اونویں اداس ہستیں
 اداسیاں کوں ڈیکھ نہ جو بے نظیر لوک ہستیں
 اساں فقیر لوک ہستیں، اساں فقیر لوک ہستیں

رُسن دے راز ڈس کرائیں اساکوں ڈھول رول نہ
 مجبتیں دے شہسروچ نویں شریک گول نہ
 ستم سزادے سازنال ساڈے زخم چول نہ
 اساکوں ایہ قبول ہے یکی حیاتی پول نہ
 مگر ایں جگ دے سامنے اساڈے راز کھول نہ
 تیکوں تاں علم ہے سچن جو باضمیر لوک ہتیں
 اسان فقیر لوک ہتیں، اسان فقیر لوک ہتیں

اسان تاں روح دی ریت وچ رُ لیے رُ لیے سوال ہتیں
 اسان تاں تیڈے رُخ کنوں رُٹھے رُٹھے ملال ہتیں
 اسان تاں غم دیوچ رنگی مجبتیں دی شال ہتیں
 اسان تاں بھونیں تے رُل گئی عجب عجب مثال ہتیں
 اسان تاں تیڈے خواب ہتیں اسان تیڈے خیال ہتیں
 بھلا ڈے ساڈیاں چاہتاں جو غم دے میر لوک ہتیں
 اسان فقیر لوک ہتیں، اسان فقیر لوک ہتیں

سحر دے بعد سو جھلے دی ہر اخیر ڈیکھ گھن
تے ہر نکھر دی شام دے ادا س نیر ڈیکھ گھن
توں ہر زبان دے اُتے غضب دے تیر ڈیکھ گھن
ایں نفرتاں دے شہسرو چرلی ہوئی لیر ڈیکھ گھن
نکھر کے زندگی کنوں توں خود سریر ڈیکھ گھن
اساں تاں یار زخم زخم لیر و لیر لوک ہتیں
اساں فقیر لوک ہتیں، اساں فقیر لوک ہتیں

سر دھرتی دی ویل

غیور بخاری

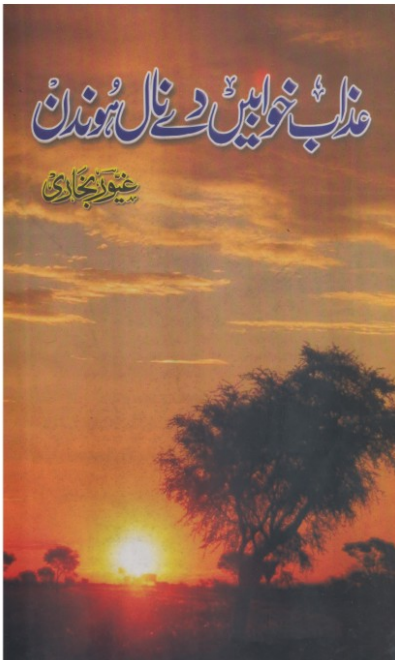
گجھ آلا سانولا

غیور بخاری

دل بے خرابی دے نال ہوندا

غیور بخاری

اجو کے دور دی سرائیکی شاعری حیاتی
 دا او منظر نامہ ہے جیندے وچ گلوبل ویلج دے
 ڈکھ سکھ ساہ گھندن۔ وسیب دیاں محرمیاں ،
 ارداساں تے معروضی حالات شاعری دا
 موضوع ہن۔ لیکن سرائیکی شاعری وچ جیڑھا
 اسلوب سیں غیور بخاری اختیار کیتے ایندے وچ
 بے ساختگی تے دل وچ لہہ وچنڈ دا سلیقہ موجود
 ہے۔ غیور بخاری دی شاعری وچ وسیب لوکاں
 دے خواب، انھاں دے ڈکھ سکھ تے ترسی
 روہی دیاں کوکاں اسا کوں پہوں گجھ سوچن تے
 مجبور کر ڈیندن۔ انھاں ٹھیٹھ لفظاں کوں اظہار دا
 جیڑھا چولا پوائے اوندے نال انھاں دی سُچاٹ
 نشا برتھیدی ہے۔ سیں غیور بخاری شاعری وچ
 تجربے وی کیتن تے خاص طور تے شعر کوں
 دھرتی دے رنگیں وچوں اُسار کے رومانویت
 دے حُسن نال مالا مال وی کیتے۔ اساں یقین
 نال آکھ سگدوں جو انھاں ویلے دی نزاکت دا
 خیال رکھیندیں ہوں سیں سرائیکی شاعری کوں ہک
 نویں سمت ڈتی ہے۔ انھاں دے خواب ،
 محرمیاں تے تڑپ بچ دے کوٹ محسوسات تے
 کیفیات دے ایرے تے اُسریے ڈسدن۔
 انھاں مقصدیت کوں سامنے رکھ کرائیں شعری
 حُسن کوں ودھائے تے ایہ فنی پختگی انھاں کوں

ادب وچ ہمیشہ زندہ رکھسیں۔ انشاء اللہ۔ ڈاکٹر نواز کاوش